

NOTA DE LA R.— Por culpa de los «duendes de la imprenta» este artículo de Jaume Torra i Serra, dedicado a la memoria de CARLES SINDREU, no salió en el Extraordinario de Navidad en todo su contenido. Ahora, paliamos tal error, publicándolo completo, a la vez que pedimos disculpas al autor del mismo y a nuestros lectores.

CARLES SINDREU I PONS

HOME DE COMARCA

Sí, i podriem repetir-ho posant-hi una mica d'ènfasi fins i tot, que ELL no ens faria pas cap mena de retret. Nat a Barcelona fill d'aquella burgesia que dotà -dit sigui de passada- la Catalunya moderna amb privilegis, dels quals encara perviu, Sindreu fou un dels precursors d'aquells «Amics de l'Art Nou», marca amb carismes de gran ciutadania. Sorpren trobar en els seus primers versos, al·lusions al «tram», al «trolei», al «cel de l'asfalt», al «radiador de l'automòvil», «la claxon», al «burot», a la «raqueta del tenis»... Adverteix simultàniament, però:

«Jo soc home d'aplecs i de caceres
De costellades i porró blau
Em plauen els camins entre falgueres
I les escopetades a l'afrau
I quan la nit serenament s'acosta
Una companya vull ben a prop meu
que faci olor de pins i olor de brosta
I tingui al cap dels dits un poc de neu».

I la comarca dels seus somnis i privilegis fou el nostre Vallès! Hom diria que d'aquesta partió de món, en coneixia tots els secrets, tots els topants on la naturalesa hi ha estat privilegiada, enaltida concretament per la bellesa.

Essent encara un infant vingué, amb els seus pares a passar llargues temporades a l'Ametlla. No abandonà certament, les penyes literàries amb els amics, les ànsies de la gran ciutat, però, bona part de la seva obra literària seria viscuda, elaborada i realitzada entre les llums càlides del nostre Vallès! Els noms dels pobles de la nostra contrada foren referenciats en els contes i les poesies que sortiren de la seva ploma: Puiggraciós, L'Ametlla, El Serrat, Bertí, Granollers, Sant Feliu de Codines, Bigues, La Garriga... Aquesta comarca l'havia seduït i, en el seu caminar per la vida, hi creà meravelles d'un món suggestionador.

En el seu primer llibre de poesies «Darrera el Vidre», essent encara un adolescent, ja manifesta una nostalgia entenedora, quan explica el seu:

RETORN A LA CIUTAT

«Penso en el bosc de casa meva
per aquest vidre del balcó.
Ara vé l'home de la canya
Que encén el llum del carreró
Penso en la pluja en les muntanyes...
Penso neulint-me entre parets,
Ara que els elfs ballen sardanes
sota la copa del bolets».

Cal deixar ben clar que aquesta manifestació d'enyorament era escrita per un adolescent prematur perquè poques pàgines abans ens ha fet una confidència pròpia dels vailets no més enllà dels quinze anys:

SOMNI

«Un àngel que es disfressa de burot
Amb una gorra de color de molsa
Ha descobert que tinc la pega dolça
En el jardí colgada dins un sot».

En el llibre «Les Figures del Pessebre de L'Ametlla -del Vallès» i el Paissatge d'aquest Pessebre -aquest inèdit encara- són el fruit d'un estudi contemplatiu i meticulós, en un contorn lluminós tocat aladament per l'arrel del poeta. Heus aquí una mostra reixida amb qualitats d'aquarel·la transparent:



Carles amb l'autor d'aquest treball i Amador Garrell.

LES OQUES DE CAN DIVI DEL SOT

«Les oques blanques del gran estany
fan llums fredes a flor d'aigua.
Quan els becs plongen dins el cristall
les puntes fines del plomissall
obren uns cercles de maragde.
Les oques blanques de Can Diví
des del seu líquid reclinatori
veuen un món pàl·lid, de vori,
i els regalims de xarop dels saules
-cada fulla un cap gros vivent-
les revesteixen d'aquella gran dolcesa,
d'aquell encantament...»

Carles Sindreu i Pons, la seva elegància espiritual el feia conuiu amb tots els estaments de la vida cultural i ciutadana. El seu món social anava des del pagès encorbat i embrunit al caçador empedernit, al capellà, al mestre de minyons, l'artista, o al terratinent de pell satinada... Es feia, en definitiva, assequible a tots aquells que buscaven noblement la seva amistat, a la qual corresponia amb vertaderes delicadeses. Era, indiscutiblement, un órfebre de veres amitats, conseqüent a totes les exigències que les relacions humanes comporten inevitablement.

Sindreu vivia amb ocupació i preocupació pel clima cultural de la comarca vallesana. En seguia les incidències, li prenia el pols al ritme i amb goig hi aportava col·laboracions amb honestat i honradesa.

Carles Sindreu i Pons morí en la seva estança garriguenca el dia 6 de juliol del 1974 i fou enterrat a Montmany prop del riu Congost, les bel·leses naturals del qual, reivindicà sovint en les poesies o en llurs conferències d'humor, contra la contaminació. Amb raó defensava que en la llargada d'aquest riu, podia crear-s'hi fàcilment un vertader jardí natural.

Sc... illoable que el seu pas escrutador per la nostra comarca, el recordessim com la llum permanent d'un estel.

Jaume Torra i Serra